Dilluns 3 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 6,22-29): L'endemà (...). I en veure, doncs, la multitud que Jesús no era allí, ni tampoc els seus deixebles, pujaren a les barquetes i arribaren a Cafarnaüm, cercant Jesús. I havent-lo trobat a l'altra banda del mar, li digueren: «Rabbí, quan has vingut aquí?» (...).

Respon Jesús, i els diu: «(...) Treballeu, no per l'aliment que es perd, sinó per l'aliment que dura per a la vida eterna que el Fill de l'home us donarà» (...).

Joan 6: el vertader "pa" és la "Torà"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesús crida l'atenció sobre el fet que no han entès la multiplicació dels pans com un "signe", sinó que tot llur interès se centrava en afartar-se. Entenien la salvació des d'un punt de vista purament material, i amb això rebaixaven l'home i, en realitat, excloïen Déu. Però, si veien el manà solament des del punt de vista del saciar-se, cal considerar que el manà no era pa del cel, sinó sols pa de la terra. Malgrat que vingués del "cel" era aliment terrenal.

El veritable pa del cel, que alimenta Israel, és precisament la Llei, la paraula de Déu. En la literatura sapiencial, la saviesa, que es fa present en la Torà, apareix com "pa" (Pr 9,5). Israel ha reconegut cada cop amb major claredat que la paraula de Déu és el do fonamental i durador de Moisès.

—Allò que realment distingeix Israel és que —en la Llei— coneix la voluntat de Déu i, així, el camí recte de la vida.

Solament Déu és Déu. La llei natural

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, bocabadats, "veiem" Jesús-Déu caminar sobre les aigües. Abans, miraculosament —tot superant les lleis de la naturalesa— amb uns pocs pans havia alimentat una multitud. Ara la gent, en trobar-lo a Cafarnaüm, es pregunten com ha pogut arribar fins allí. El Senyor realitza signes per a "preparar" el camí de la nostra fe (mai els fa en benefici propi).

Déu és el Senyor: és Creador i Autor de la naturalesa que ens és donada, amb unes lleis de creixement

que no hem de saltar-nos sense greu perjudici. "Déu perdona sempre; l'home, a vegades; la naturalesa no perdona mai". L'home "modern", enlluernat pels seus descobriments científics, ha tendit a prescindir de Déu, tot arribant a negar-lo i, fins i tot, a suplantar-lo (forçant les lleis de la naturalesa). Però... solament Déu és Déu.

—Senyor meu i Déu meu: rebo la meva naturalesa i les seves lleis com un regal vostre. En ella hi veig la vostra infinita saviesa. Doneu-nos la humilitat d'acceptar amb senzillesa que només Vós sou Déu.